

גל ליל זמן

בראשות
הרה"ג ר' יגאל כהן שליט"א
ראש מוסדות 'יביע אומר'
וארגון 'ענפים'

שזכנו ואשובה אל יכם

חדש!!!

שיחה שכן נענתה
מושיקו שטרן
אהבה הדדית 02

שאל את הרב
חולה ביום הכיפורים 04

רגע של סיפור
הצעקה
ביום הכיפורים 06

מפנקסו של מחנך
הצלוקת שהביאה
ישועה 09

קרוב רחוק
העקשן הוא המנצח 13

נפלאות הבריאה
המדוזה 15

פרשת וילך

ב"ש	חיפה	ת"א	י-ם	לפי לוח "אור החיים"
18:14	18:14	18:13	18:14*	כניסת שבת
19:04	19:03	19:02	19:04	יציאת שבת
19:46	19:46	19:44	19:48	ר"ת

* בירושלים: לנחהגים 40 דק' 17:54

אין לקרוא בזמן
התפילה וקריאת התורה
נא לשמור על קדושת הגליון

עלון מספר
468

כשאתה מתפלל
על חבר שלך,
אתה תקבל קודם!
אותו דבר חס ושלום
גם בקללות"

הרב יגאל כהן שליט"א
ראש מוסדות יביע אומר וארגון ענפים

אבא, יש לי רק אותך

מהערייה, אני אעשה שנור, אני אעשה סבב איפה אני יכול לארגן את הכסף, ואת בורא עולם על הדרך נוסף לרשימה. אומר לך הקדוש ברוך הוא: "עיני כל אליך ישפרו". מי שהעיניים שלו נשואות רק אלי, אז אני פותח את ידי לתת לו.

לפני האור הגדול יש את החושך

בפרשתנו מודיע הקדוש ברוך הוא למשה שעם ישראל יחטא בעתיד. "ויאמר ה' אל משה, הִנֵּה שָׂכַב עִם אֲבֹתָיִךְ, וְקָם הָעָם הַזֶּה וְזָנָה אַחֲרֵי אֱלֹהֵי זָכָר הָאֲרָץ". למחלוקת הקדוש ברוך הוא מודיע לו נבואת זעם כזאת? כשזה יגיע, יבוא אחד הנביאים ויודיע "אני אסתר פני?"

התשובה היא: שההסתר פנים שהקדוש ברוך הוא מבטיח כאן זה הסוד של הגאולה. וזה מה שיחזיק את עם ישראל בתקופות הקשות ביותר.

וזה ההסתר פנים שאנחנו מרגישים בדור שלנו. ההסתר פנים הגדול ביותר זה "צדיק ורע לו, רשע וטוב לו".

בא אלי יהודי חרדי, שגילה שאשתו אינה הולכת בדרך התורה והמצוות. הוא אמר לי: "תראה, אני כל ימי שמרתי נאמנות, שמרתי תורה ומצוות, ואני סובל". הוא חי לבד בלי הילדים ובלי כלום. והיא, שאינה הולכת בדרך השם ועשתה מעשים לא טובים, חיה חיי עושר והנאות.

"איך אני יכול לראות עוול כזה של אדם שעושה נגד השם יתברך, וטוב לו, ואילו לי, שאני מנסה לעשות רצון השם יתברך לא הולך לי?"

וזה אחת מן השאלות הקשות ביותר, בזמן הסתר פנים - "וְאֵנֶכִי הִסְתֵּר אֶסְתִּיר פָּנַי".

וזה מה שהקדוש ברוך הוא בא לומר למשה רבנו: "תעביר את המסר הזה לעם ישראל - יום יבוא ותראו הסתר פנים, אנכי הסתר אסתיר פני".

אתה רואה שכוח הבורא בעולם כביכול מטושטש, "היו צריה לראש". דווקא אלה שהולכים נגד בורא עולם, ונגד שומרי התורה, דווקא הם מקבלים יותר טובה בעולם הזה.

אומר לך הקדוש ברוך הוא: "אל תדאג, זה חלק מהגאולה". כי אחרי הפסוק "אֲנִי הִסְתֵּר אֶסְתִּיר פָּנַי", מבטיח הקדוש ברוך הוא: "וְהָיָה כִּי תִמְצָאֲנָם אֶתוֹ רְעוֹת רַבּוֹת וְצָרוֹת וְלִעֲנָתָהּ

"ה' אֱלֹהֶיךָ הוּא הֵלֵךְ עִמָּךְ לֹא יִרְפֶּךָ וְלֹא יִעֲזָבְךָ".

מסופר על רבי זושא מאניפולי שהיה קם בכל צהריים ועומד בבית המדרש לפני תפילת מנחה וצועק "טאטע (אבא), זושא רעב", "טאטע, זושא רעב".

ושמש בית הכנסת, כששמע שזושא צועק, היה הולך להביא לו ארוחת צהריים.

עד שיום אחד אמר השמש: "אני אראה לרבי זושא". "מה? הוא צוחק עלי? אומר 'טאטע'?" הוא יודע שאני שומע אותו, אני לא אביא לו אוכל היום".

ואז רבי זושא עמד על השולחן וצועק: "טאטע, זושא רעב".

רבי זושא היה תמים עם ה' יתברך. נכנס אדם בסערה לבית הכנסת, ואמר: "מי זה רבי זושא מאניפולי?"

אמר לו: "אני רבי זושא. מה קרה?". אמר לו: "אני הייתי בים, במשבר גדול, הספינה עמדה להשבר, ובאותו רגע צעקתי - רבונו של עולם, בזכות רבי זושא מאניפולי הצדיק, אם תציל אותי עכשיו, אביא לו סעודת מלכים".

והים נח מזעפו. מיד כשהגעתי, הדבר הראשון שעשיתי היה לחפש את רבי זושא מאניפולי והבאתי לך עוף מפותם ויין ישן.

קרא רבי זושא לשמש, אמר לו: "לא אתה מביא לי אוכל, טאטע מביא לי אוכל".

מהו המושג

"טאטע, זושא רעב"?

זה אומר: "אבא, אין לי אף אחד בעולם, יש לי רק אותך". רבי זושא הצליח לנטרל את השכל שלו ולחשוב - "אני יכול". הוא ביטל את ה"אני".

הוא אמר: "אני לא יודע לאסוף צדקה, אני לא יודע איפה יש חנות של פלאפל, הקדוש ברוך הוא, תביא לי אוכל עד לכאן". ובורא עולם באמת הביא לו את האוכל עד אליו.

מישהו שאל אותי, כתוב: "פִּתְחָה אֶת יָדְךָ וּמְשִׁפֵּעַ לְכָל חַי רִצּוֹן". למה הקדוש ברוך הוא לא שולח לי? המצב שלי קשה.

אמרתי לו: "על הפסוק הקודם לא הסתכלת! מה כתוב בפסוק הקודם? 'עֵינֶי כָּל אֱלֹהִים יִשְׁפְּרוּ'".

מה זה "עיני כל אֱלֹהִים יִשְׁפְּרוּ"? למי הקדוש ברוך הוא "נותן" פִּתְחָה אֶת יָדְךָ? למי ש"עֵינֶי כָּל אֱלֹהִים יִשְׁפְּרוּ". אדם חושב: "אני אשיג כסף מקופת העיר, מלשכת הסעד, מהרווחה,

ליאור [שכן] נענתה

אהבה הדדית!

מוסיקו שטרן: הרב, איך אני אדע שהזוגיות שלי נכונה וטובה?

הרב יגאל

הזוגיות שלנו היא לא 'בוא נצא ידי חובה'. יש כאלו שבחיי הזוגיות שלהם יוצאים ידי חובה: 'תגיד לי הרב מה אני חייב לעשות - אני עושה'. סנטימטר יותר מזה - לא!

מוסיקו שטרן: כמו הגברים שאומרים לנשים שלהם: 'זה משמח אותך? זה בסדר?'

הרב יגאל

בדיוק. 'אני קניתי לך את זה, זה בסדר? כן? טיול פה, חופשה שם, מסעדה פה, זהו? בסדר?'

במקרה הזה - זו לא שותפות.

שותפות - היא כאשר שנינו מרימים אחד את השניה, ואני כל הזמן רוצה להרים בצורה חיובית את האשה וכל הזמן רוצה לשמח אותה.

והיא רוצה כל הזמן לשמח ולכבד אותי. זה חייב להיות לשני הצדדים. ואני חושב שבסופו של דבר, כשאתה רואה שזה מגיע משני הצדדים, זה יכול לבנות את הזוגיות בצורה בריאה.

זוגיות היא לא מתחילה ונגמרת 'בזוגיות'. אלא זוגיות היא בנפש האדם.

גם הנפש של הגבר היא הרבה יותר בריאה כשהזוגיות היא טובה, בוודאי ובוודאי הנפש של האשה - שהיא שמחה ומאושרת כשהזוגיות היא טובה. וכמובן, גם הילדים יוצאים בריאים יותר.

מוסיקו שטרן: כבוד הרב - תודה רבה!

משלחן רבנו

לכבוד מורנו ורבנו
ועטרת ראשנו שליט"א.

רציתי לשאול את פי
מו"ר שליט"א. אודות מה
שקרא עם מור אבי הי"ו,

שתוך כדי לימוד התורה, נרדם מחוץ לסוכה.
והסתפקתי האם מן הראוי לעוררו כדי שיקיים מצות שינה
בסוכה, או שמא עדיף להניחו לישן במקומו, ואין להפריע את
מנוחתו.

בכבוד רב ובתודה מראש.

לכבוד ידידי היקר, תפארת בני עלי, החונה בצל סוכת שלומו.
אודות מה ששאל, אם אביו נרדם חוץ לסוכה, האם מוטל עליו
לעוררו או שמא יניח לו לישן במקומו, הנני להשיב כמסת הפנאי.
הנה כבר כתבו הפוסקים, דהנה הבן איש חי (פרשת האזינו אות ח)
כתב, שאם רואה את חבירו ישן חוץ לסוכה חייב להקיצו, דהא
איכא ביטול מצוה. אולם בהליכות שלמה (עמ' קס"ו) העלה שאין
צריך להקיצו, הואיל והישן פטור מן המצוות, וכמו שמצאנו בכמה
מקומות (יבמות נ"ד ע"א) "ישן לא קנה יבמתו", וביאר האבן עזרא
(דברים ו' ז') "ובלכתך לישן כי אין המצוה על הישן". וכעין זה כתב
במשנ"ב (סי' תרל"ט סק"א).

ומאידך מצינו בכמה ראשונים ואחרונים כדברי הבן איש חי. ומרן
זצ"ל בחזון עובדיה האריך בזה, וצידד כדברי הבן איש חי, הואיל
ויש מצוות הנעשות אף על ידי הישן, כגון ציצית (מג"א סי' כ"א סק"ב
בשם הרא"ש). אלא שצירף סברת הרשב"ץ (ח"א סי' ק) ששינת עראי
חוץ לסוכה מדרבנן, ושפיר יש מקום להקל, ביותר לסברת השפת
אמת (סוכה כ"ו ע"א) שדרך בני אדם לפעמים להרדם חוץ לבתייהם,
ונחשב כעין תדורו. אם כן אף לכתחילה יש מקום להקל.

ולגבי האב, יש לדון מצד כיבוד אב ואם. שהרי בגמרא (קידושין
ל"א ע"א) למדנו מדמא בן נתינה שלא רצה לצער את אביו אף
בהפסד מרובה, ולכאורה אף כאן אין להעיר את אביו. אולם
בספר חסידים (סי' של"ז) כתב,
שאם ימנע מלהקיצו יצטער
האב מאוד על שלא העירוהו,
מותר להעירו, שהרי בזה הוא
עושה לו טובה.

ולכן בנידון דידן - אם יודע
הבן שאביו מקפיד על מצות
שינה בסוכה, וישמח שכיבדו
אותו בזה שהעירו - שפיר
דמי להקיצו. אולם אם ברור
שהאב יצטער, יניחנו לישן
במקומו, וכדין מצטער
הפטור מן הסוכה.

השיירה הזאת לפנינו לעד כי לא תשכח
מפי זרעו.

הפסוקים האלה נכתבו כדי לעודד
אותנו. הסתר פנים זה חלק מהגאולה,
כי מיד אח"כ "לא תשכח מפי זרעו".
לפעמים אדם מרגיש: "חזרתי
בתשובה, התחלתי להתקרב לבורא
עולם, התחלתי לעשות מעשים
טובים, קיבלתי על עצמי קבלות,
ובום - קשה לי יותר מלפני כן".

חבר שלו מהעבודה, או בעל חנות
לידו, שפותח בשבת - מלא בלקוחות,
והוא, שהחליט לסגור בשבת, נשאר
ריק.

הוא אומר: "הנה, הקדוש ברוך הוא
לא רוצה אותי". לכאורה זה הזמן
שהקדוש ברוך הוא היה צריך יותר
להאיר לו פנים, ודווקא עכשיו
כביכול הסתר פנים?

אומר לך הקדוש ברוך הוא: הסתר
פנים זה הוא חלק מהתהליך של
הגאולה, זה עומד להיגמר.

כמו שאומרים: הרגע החשוך ביותר
בלילה - זה רגע לפני עלות השחר.

לפני האור הגדול יש את החושך
הגדול ביותר. אם אנחנו עכשיו
מרגישים בחושך, אומר לך הקדוש
ברוך הוא: "אל תדאג, האור הגדול
לפניך".

כשטוב לו בועט

מהו המבחן האמיתי של האדם?
המבחן של האדם הוא בשני מקרים:
א. כאשר הוא למטה, וכאשר הוא
למעלה. ב. כאשר הוא למטה - בעת
שקשה לו מאוד, אם הוא נשבר
ומתייאש. וכאשר הוא למעלה - בעת
שטוב לו, אם הוא מודה לה'.

הקדוש ברוך הוא יודע: "אם אני
אפנק את הילד הזה, ואשלח אותו
לארץ ישראל, הוא יעשה שטויות"

- אבל הקדוש ברוך הוא לא מתערב
בבחירה החופשית.

כשהקדוש ברוך הוא אומר על בן
אדם: "אני מכיר את היהודי הזה, יום
אחד הוא יעבוד עבודה זרה" - וזה לא
בגלל שהקדוש ברוך הוא התערב לו
בבחירה, זה כמו שאדם נותן הזמנה
לחבר, הוא מזמין אותו לחתונה,
אבל הוא יודע שהחבר הזה לא יבוא
לחתונה - הוא קמצן, לא משנה מה
יש לו, הוא לא יבוא לחתונה. האם
אני התערבתי לו בבחירה חופשית
שהוא לא בא לחתונה? לא, אני
ידעתי שהוא לא יבוא לחתונה, אני
מכיר אותו.

כשהקדוש ברוך הוא אומר: "וְקָם הָעָם
הַזֶּה וַיִּזְנֶה אַחֲרַי אֱלֹהֵי נֹכַר". הקדוש
ברוך הוא אומר למשה - אני לא
מתערב להם בבחירה.

אבל טבע האדם הוא: כשטוב לו,
הוא בועט. וזה מה שהקדוש ברוך
הוא אומר.

עצה טובה: מי שהבנתו ישרה מבין
זאת בפעם הראשונה, ומי שלא - יבין
זאת אחרי שלוש מאות פעמים.

המבחן של האדם הוא בשני מקרים:
כאשר הוא למטה, וכאשר הוא
למעלה. ברגע שאנחנו מבינים את
זה, אנחנו יכולים להיות חזקים גם
בעת קושי וגם בעת שגשוג.

המסר החשוב ביותר הוא: "ה' אֱלֹהֵינוּ
הוא הַלֵּל עִמָּךְ לֹא יִרְפָּךְ וְלֹא יַעֲזֹבֶךְ".
בורא עולם איתנו תמיד, גם בהסתר
פנים וגם בגילוי פנים. העיקר לדעת
שהוא שם, ולהיות כמו רבי זושא -
"טאטע, יש לי רק אותך".

שבת שלום ומבורך!

תרמו עכשיו
לשיתופות
והכניסו את
שמכם וטמנת
יקריכם תחת
כנפיו ובברכתו.

חותמים שותפות עם הרב יגאל כהן שליט"א

ופותחים שערי שמיים לשנה של ברכה!

בתרומתכם אתם זוכים להיות שותפים לדרך הקדושה
של הרב יגאל כהן שליט"א ולהוסיף לעצמכם זכויות גדולות
ליום הדין ולשנה החדשה.

הרב אהוד מולאי
מחבר הספר
"ואהבת לרעך כמוך"

שמירת הלשון

"כי אשב בחושך ה' אור לי"

(מיכה ז' ח')

שלום לעם ישראל היקרים והחביבים

נשאלתי מאת יהודי שדיבר על חברו לשון הרע, שרוצה להתנתק מזו העבירה, שידוע איך עושים תשובה בינו לבין בוראו, ורוצה לדעת איך עושים גם תשובה בין אדם לחברו?

כותב החפץ חיים (כלל ד' סעיף י"ד), שאם על ידי דיבורו, נגרם נזק לממון חברו, כגון שאמר לשון הרע על אומנותו של אדם, והעסק שלו בגלל זה כמעט נדם. או שדברי הגנאי שעליו דיבר, גרמו לו צער גדול יותר, כגון שדיבר עליו מאחורי הגב, וזה לו מאוד כאב. באופן זה צריך לבקש מחילה ולרצות את חברו, וגם לעשות תשובה שלימה לפני בוראו.

ועוד כותב החפץ חיים דבר שקשה מאוד לעשות, שאת מה שאמר עליו ועשה כנגדו צריך לחברו לגלות, ולבקש ממנו מחילה על מה שאמר, ומלשון הרע מכאן ולהבא להיות נזהר.

ומכל מקום, כותב הרב בספרו משנה ברורה (סי' תר"ו סק"ג) דבר שלנו מאוד מאוד עוזר, לעשות תשובה על מה שחטא לאותו חבר. שאם יודע שכאשר יגלה לחברו את מה שאמר עליו הוא יותר יצטער, יבקש ממנו סליחה כללית ולא יותר. וכך פוסקים רוב ככל הפוסקים, וכן פסק מרן הרב עובדיה בספרו 'חזון עובדיה' ימים נוראים (עמ' רמ"ב).

ואם מתבייש לבקש ממנו מחילה במהלך השנה, יגש אליו לפני ראש השנה, שאז יש יותר הבנה. ועל כל פנים יעשה זאת לפני יום כיפור, וכך לגבי התשובה בין אדם לחברו נגמר הסיפור.

וכמובן אחר כך יעשה תשובה לפני אביו שבשמים, כמו שלמדנו בשיעורים הקודמים כבר יותר מפעמיים.

ולעניין הנזק הנגרם על ידי דברי הגנאי לעסק של החבר, צריך לשלם מכיסו על מה שדיבר. ואף שבבית דין של מטה אי אפשר לחייבו על מה שגרם, כיון שכך הוא הדין בדיני אדם, שגרמא בנזיקין פטור, מכל מקום עדיין לא נגמר הסיפור, כי בדיני שמים הוא עדיין חייב, וחשוב לשלם בעולם הזה כאן ועכשיו (שמירת הלשון חלק שני פרק רביעי).

ואסיים בשאלה מאת יהודי מאוד נעים, שבהנהגותיו אותי הוא מצליח להפעים. רואים אנו אנשים שעושים לזולת עוול, וקשה מאוד לפעמים לחבר את הפאזל, ולהאמין שהכל בהשגחה מדוקדקת, ולראות את הכל בעיניים של ברקת, להאמין שכל מה שקורה בעולם מטופל, ושיש רק אחד למעלה שמסוגל, והוא לבדו מניע את הגלגל. אז איך לקבל מה שרואים תמיד באמונה, את כל העוולות שרואים כאן בשכונה? אמרתי לאותו יהודי שואל, שתשובתו נמצאת בספר 'הנהגות אהבת ישראל': שכמו שאדם שלומד גמרא צריך לדעת לתרץ תירוצים, גם בחיי היום - יום על ידי זה נהיים מרוצים. והתירוץ הגדול הוא להאמין שה' אמר לו קלל, ושהוא רק שליח מלמעלה ואסור להתבלבל. וזוהי התמונה האמיתית שצריך לדעת לכל דבר בחיים, וכך מחלוקות ומריבות רבות פשוט נעלמים.

נזכה להאמין באמונה תמימה תמיד בבורא עולם, ושהוא ורק הוא המניע את כולם. אמן.

ניתן לשמוע חיזוק קצר (כדקה וחצי) מדי יום ביומו בהלכות
שמירת הלשון

בטל: 077-2222-069 (שלוחה 3 ואחר כך הקש 1).

שאל את הרב

הרב נריה ברבי
ראש "ענפים בהלכה"
*2381

לתועלת הרבים ערכנו רשימה של כמה שאלות נפוצות בענין חולה ביום הכיפורים. אמנם אין לפסוק ע"פ הנאמר כאן בשום פנים ואופן, אלא אחר התייעצות עם רופא ומורה הוראה מובהק הבקי היטב בפרטי הדין והמקרה, וכל הנאמר כאן אינו אלא לעורר הדברים שלא יבוא חס וחלילה למצב של פיקוח נפש.

דלקת ריאות - מבחינה הלכתית זהו בגדר חולי שיש בו סכנה, אבל הדבר משתנה לפי מצב הדלקת, וכן אם יש קושי נשימה וחום. ולכן יש להתייעץ עם רופא על כל מקרה לגופו.

מחלות נפש - ישנן דרגות שונות בחולי הנפש ולכן לגבי אכילה כל מקרה לגופו, אבל לענין שתיית הכדור גם במצבים קלים כמו חרדות יש לשתות הכדור.

חולה סכרת - הדבר משתנה מאוד לפי רמת הסוכר וסוג הטיפול בו הוא מטופל. וחשוב מאוד לברר עם הרופא המטפל שבוע ויותר קודם התענית כיצד להתכונן, מאחר ופעמים שעל ידי תכנון מוקדם יהיה אפשר לצום הרבה יותר בקלות.

התקף לב - אם עבר התקף לב אפילו קל שלא נגרם נזק, עד שלושה חודשים אין לצום כלל, ואפילו לשיעורים אין צריך, והכל לפי העניין. ולאחר שלושה חודשים הדבר משתנה בין חולה לחולה ולכן יש להתייעץ עם רופא. והתקף לב קשה יותר עד שנה, אין לצום. ואף לאחר שנה יש להתייעץ עם רופא האם לצום. **אירוע מוחי** - ע"פ רוב בתוך חצי שנה אין לצום ופעמים רבות אף לאחר יותר מכך אין לצום. ויש להתייעץ עם רופא.

מוגלובין נמוך - ישנם רופאים שאומרים שפחות מ-10 אין לצום, אבל כפי הנראה הדבר תלוי מאוד במקרה. ופעמים רבות אפשר לצום אף בפחות מכך ואין בזה חשש סכנה, והדבר תלוי ומשתנה לפי גורמים כגון: מעוברת שיש יותר להקל, ולכן יש להתייעץ עם רופא וכל מקרה לגופו.

התייבשות - ישתה לשיעורים אלא אם כן נצרך לשתות כהרגלו. וכל שכן אם התעלף או נשתנו פניו שצריך לשתות מיד ואפילו בלי שיעורים. והכל לפי העניין.

התעלפות - אם הוא מחמת התייבשות התבאר לעיל, ואם לא יודעים סיבת ההתעלפות יש צריך לאכול ולשתות עד שתתישב דעתו, ואם צריך אפילו שלא לשיעורין, והכל לפי העניין.

הריון - מעוברות ומניקות צריכות לצום כשאר נשים. אמנם ישנם אופנים שצריכות לשתות ולאכול לשיעורין כגון הריון אחרי טיפולים במצבים מסוימים, או שהמוגלובין נמוך וכדו' ולכן מאחר והדבר משתנה מאוד בין המקרים, לכן יש להתייעץ על כל מקרה לגופו.

איש אחד ניגש למשרד הפנים וביקש לשנות את שמו לרגל השנה החדשה. הפקיד: "למה אתה רוצה לשנות את השם שלך?" האיש: "מפני שכולם צוחקים עלי". "יפה, ואיך קוראים לך?" שואל הפקיד. "יהושע פלוצקה", אומר האיש.

הפקיד מתאפק מאוד לא לצחוק, ובלחיים נפוחות אומר: "ולאיזה שם אתה רוצה לשנות?" עונה לו האיש: "נחום פלוצקה". שנה חדשה, התחלה חדשה. זהו זמן טוב לשינויים, אך לפעמים אנו לא כל כך מצליחים.

פרשת וילך, מתחילה עם פועל - "וילך" - "וילך משה וידבר את הדברים האלה אל כל ישראל..."

מה הכוונה "וילך משה"? לאן הוא הלך? מספיק שהיה כתוב "וידבר משה את הדברים"... אלא מסבירים חז"ל שדבריו של משה לישראל היו תמיד שישתדלו להיות בגדר של - "וילך" - ללכת ולהתעלות כל הזמן.

אך מה נעשה שמחשבות מהעבר מזכירות לנו מי היינו?

מסופר על אדם חשוב שחזר בתשובה, והגיע אל המגיד ממעזריטש זי"ע, להתלונן בפניו שהמחשבות מהעבר לא נותנות לו מנוח.

אמר לו המגיד, היה פעם יהודי שגר בפולין, והיה בבעלותו פונדק שהיה צמוד לביתו. מידי יום היו פוקדים אותו המקומיים בכדי לשתות, עד שהיו משתכרים ומטנפים את המקום עם ההקאות שלהם. ולא די בצרה זו, אלא הם גם היו רבים ושוברים כסאות, כוסות ובקבוקים. ביום מן הימים החליט אותו בעל פונדק שדי לו מהצרה הזו, והחליט לסגור את הפונדק ולהסב את המקום לחנות בגדים. והנה באמצע הלילה הגיעו כמה שיכורים, החלו לדפוק על דלתות הבית וצעקו - "יהודי, תן לנו לשתות, פתח לנו, אנחנו מחפשים יין טוב". היהודי, ששמע את צעקותיהם באמצע הלילה, לא התייחס אליהם, ולא קם ולא זע - אך הם בשלהם, המשיכו לדפוק עוד ועוד על דלתות הבית. על כן השיב להם מאחורי הדלת הנעולה - "אני כבר לא בעל פונדק, אין פה יין, אין פה בירות, אין לכם מה לחפש פה יותר. מכאן ואילך רק בדים תמצאו פה".

סיים המגיד ואמר: זו הדרך להתמודד עם כל סוגי המחשבות הלא טובות. אנחנו לא רבים איתן, לא פותחים איתן בשיחה ודין, אלא פשוט מחליטים - אני פותח דף חדש, אני כבר לא אותו אחד. וגם אם המחשבות מהעבר דופקות על הדלת ומנסות להזכיר לנו מי היינו - לא להתרגש, לא לפתוח להן. הן אולי יבואו פעם נוספת ופעם נוספת, אבל בסופו של דבר הן יעזבו אותנו.

פתחנו שנה חדשה, אל תתנו למחשבות עבר לגרור אתכם אחורנית. לא משנה מה קרה, העיקר להמשיך - "וילך".

זכרו - לכל תהליך יש הזמן שלו. אך אם לא נתיימש, נוכל גם לקצור את הפירות.

"התחלות חדשות דורשות מאתנו לשחרר את העבר, ולצעוד קדימה בבטחון, גם כשהזיכרונות מנסים להחזיר אותנו אחורה."

סיפורו של ליאור

"דווקא באלול נפלתי שוב. וחשבתי שהכל אבוד"

כבר שלוש שנים שאני "בעל תשובה". לפחות ככה אומרים עלי. עזבתי חיים ישנים, נכנסתי לישיבה, ניסיתי להיבנות. לא הכל היה קל אבל הרגשתי שאני הולך בדרך.

ואז הגיע שוב אלול. השיעורים, השיחות של הרבנים בישיבה, אווירת חשבון הנפש. ידעתי מה אני צריך לתקן, מה אני רוצה לבקש. אבל דווקא אז זה קרה. אני לבד, עייף, מוסח, לא שמרתי על עצמי. ונפלתי. בדבר שנשבעתי שלא אחזור אליו. משהו מהעבר. משהו מהעולם הזה, שחשבתי לא קיים בי.

בהתחלה שתקתי. לא אני לאף אחד. אבל בפנים נשברתי לגמרי. איך נפלת? דווקא עכשיו? דווקא באלול? אולי הכל היה שקר. אולי לא באמת השתניתי. התחלתי להתרחק. קמתי מאוחר. לא הגעתי לשיעורים. אמרתי לעצמי מה כל זה שווה? הקב"ה הרי רואה אותי. הוא בטח מוותר עליי עכשיו.

ואז, באמצע הלילה, פתחתי סתם כך ספר של רבי נחמן. ונפלתי על משפט אחד:

"אם אתה מאמין שיכולים לקלקל, תאמין יכולים גם לתקן."

קראתי את זה עשר פעמים. ולא הפסקתי לבכות. כי פתאום הבנתי שהנפילה עצמה לא סותמת לי את הדרך. היא רק צועקת לי: 'קום'. לא להוכיח שאתה מושלם אלא שאתה רוצה באמת.

למחרת קמתי מוקדם. הלכתי לסליחות. לא כקדוש כפשוט. שמי שידוע שהוא שבור ומבקש שירפאו אותו. והתפילה הכי חזקה שלי הייתה שתיים: "לך הצדקה ולנו בושת הפנים". "ותשובה ותפילה וצדקה - מעבירין את רוע הגזירה". היום אני כבר לא מפחד מנפילות. אני מפחד לא לקום מהן. ואלול הזה? הוא כבר אחר. פחות דרשות יותר אמת. פחות תכנונים יותר דמעות. הקב"ה לא חיכה לי כשהיה מלאך. הוא חיכה שאחזור אליו אפילו עם הבגדים הקרועים.

כי בעל תשובה אמיתי, זה לא מי שלא נופל. אלא מי שממשיך לבחור בטוב, גם כשהרוע מנסה למשוך בחזרה אותו.

שנה טובה במצוקה

בימים אלו, משפחות רבות שרויות במצוקה. כמעט ואין להן אפשרות לחגוג את החג אפילו בצורה בסיסית. **אנא, עזרו לנו למלא את שולחן החג שלכם בשפע ובשמחה - כדי שתהיה להן שנה טובה ומתוקה.**

שערי שמיים פתוחים

ונתנה תוקף קדושת היום" החזן, בקולו הצלול, מרעיד את קירות בית הכנסת. הציבור כולו גועה בבכי ברגע המרגש הזה. מלאכים מסתובבים שם למעלה, מסגרים על כל אחד מהמתפללים. את העוצמות, הדמעות והרטט שעובר לכל אחד בגוף אי אפשר לפספס. אי אפשר להתעלם מהם, והתפילה עולה ישירות לכסא הכבוד. כל אחד חושב על מה שקשור אליו, מי במים, מי באש, לחברי מימין קרתה טרגדיה איומה לפני מספר שנים ובנו הבכור הצדיק נספה בשריפה איומה שקרתה בישיבה בה למד. אני שומע אותו רועד בכל הגוף ומשתנק מבכי ואי אפשר שלא להצטרף אליו. מי בחרב, מי בחיה, שלא נדע, שלא נתנסה. זה הרגע הגדול והקדוש הזה, בו נפתחים כל שערי שמיים והקב"ה רק מחכה לנו, לבקשות, לתחינות, ללב שלנו. אנו מנצלים כל דקה ביום הגדול הזה, הלב זועק לשמים ומבקש רחמים, כל אחד רוצה שנה טובה. מי שכבר יש לו רוצה עוד, רוצה שימשיך הטוב, ומי שלא עלינו מתמודד עם קשיים, עם צרות, מנסה לקרוע שערי שמים ולבטלם. כל אחד בשלו, רק הוא מול קונו.

המלבין פני חברו

ואז, ברגע המרטיט הזה, כשהחזן מסיים את הפיוט המיוחד והמרגש וכולנו זועקים ביחד בלב שבור "ותשובה! ותפילה! וצדקה!", בדיק אז זה קורה.

הוא נכנס לבית הכנסת, מתקרב בצעדים גדולים לכיוון המקום שלו, ממחרת להגיע לפני שיבחינו באיחור שלו. משהגיע למקומו, גילה שמישהו אחר יושב שם, מישהו תפס לו את המקום. הזעקות שוברות הלב שמילאו את בית הכנסת לפני רגע דל כשכולנו זעקנו לה' שיקרע את גזר דיננו, מתחלפות בזעקותיו, יותר נכון צעקות חסרות פרופורציה על המתפלל המסכן שבסה"כ ראה

בבוקר שיש מקום פנוי

והחליט לשבת

שם עד שיבוא

המתפלל

הקבוע

וכמובן

תיכנון

הצעקה ביום הכיפורים

ברגע הכי קדוש, הוא נכנס והחל לצעוק.
שבוע לאחר מכן הוא לימד אותנו כמה
חשוב לדון לכף זכות.

הרב משה פינטו
ראש ישיבות 'פאר משה'
ורב שכונות צפון פ"ת

"וילך משה"

"וַיֵּלֶךְ מֹשֶׁה וַיְדַבֵּר אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה אֶל כָּל יִשְׂרָאֵל" (דברים לא, א). כאן משה רבנו, גדול הנביאים ומנהיגם של ישראל, עומד לפני הסתלקותו מן העולם, וברגעים אלו הוא מבצע שתי פעולות מכריעות: מוסר את ספר התורה ללוויים ומעביר את ההנהגה ליהושע תלמידו. מעשים אלו, על פני השטח מעידים על סיום תקופה. אך בראייה עמוקה יותר, הם מסמלים את ההמשכיות הנצחית של התורה, שאינה תלויה במנהיג בשר ודם, ואת חובתנו להבטיח את "הליכתה" מדור לדור.

המילים הפותחות את הפרשה, "וַיֵּלֶךְ מֹשֶׁה וַיְדַבֵּר אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה אֶל כָּל יִשְׂרָאֵל" וכו' אינן מתארות רק את פשט הכתוב להליכה פשוטה, והליכתו זו אינה הסתלקות מוחלטת והיעלמות. אלא היא מבטאת את העיקרון שהתורה שניתנה על ידו ממשיכה ללכת ולפעול בקרב עם ישראל, ללא תלות בקיומו הפיזי של מנהיגה. משה ממשיך לחיות בתורתו, ובכל דור ודור שומעים אנו את קולו דרך דבריהם של תלמידי חכמים וגדולי ישראל. זהו "וילך" של נצחיות - התורה ממשיכה "ללכת" איתנו, ומוסיפה אור, חיים וקדושה בכל דור.

עלינו לחנך את ילדינו שהתורה אינה תלויה במנהיג כזה או אחר, אלא היא דבר ה' החי והקיים לעד. גם כשהעולם משתנה, וגם כשאנו חווים חילופי מנהיגות רוחנית, עמודי התווך של התורה נשארים איתנים. זוהי נקודת משען רוחנית חזקה בימים של תמורות.

משה מעביר את השרביט ליהושע תלמידו. זו דוגמה מובהקת לחשיבות הקשר בין רב לתלמיד, ולתהליך העברת הסמכות הרוחנית. על המחנכים להטמיע בילדים את חשיבות ה"קבלת רב", התבטלות בפני תלמידי חכמים, והשאפה לדבוק בדרכם. זהו המודל הנכון להמשכיות ההנהגה הרוחנית והתורנית בכל דור ודור.

לעיתים, הסתלקותם של גדולי הדור משאירה חלל עצום וכאב גדול. אך פרשת "וילך" מנחמת אותנו ומעניקה לנו פרספקטיבה עמוקה. גם אם המנהיג הגדול "הולך", התורה הקדושה נשארת, והיא ממשיכה ללכת איתנו. זוהי תזכורת לכך שהכוח האמיתי של עם ישראל טמון בתורה, והיא זו שמובילה אותנו לנצח.

אכן אמנם משה רבנו, על אף שהסתלק פיזית, ממשיך ללכת עם ישראל לדורותיו באמצעות התורה אותה קיבל מפי הגבורה ואתה מסר לעם ישראל. העמיד את יהושע וכך נקבעה מסירת התורה מדור דור עד ימינו, "דור דור ודורשיו דור דור וחכמיו", אלה רבותינו גדולי ישראל שבכל דור שהינם מעתיקי השמועה ומוסרי התורה ללא שינוי כמו שקיבל משה רבנו מסיני מפי הגבורה.

"לאחר שבועיים של כאבים חזקים פניתי לרופא והוא שלח אותי לבדיקות. התוצאות לא הותירו מקום לספק. המצב שלי לא טוב"

לפנות לו את המקום ברגע שיבוא. אבל הוא לא הספיק. את מטח הקללות והאמירות הקשות שנזרקו עליו הוא לרגע לא תיכנן, הוא עמד נבוך, אדום כולו וניסה לגמגם מילות התנצלות והבהרה לאיש העצבני העומד מולו. אך ללא הועיל, אותו מתפלל שהגיע רק עכשיו לבית הכנסת חש בנוח לעמוד ולבייש את פניו של האדם שמולו באמצע יום הכיפורים. באמצע הקטע הכי קדוש

ומרטיט שבו. אני, בתור גבאי בית הכנסת, לא יכולתי לתת למחזה המבייש הזה להמשיך להתקיים וניגשתי בעדינות למתפלל הכועס וניסיתי להרגיעו, אחרי כמה דקות של כעס ודרמה הוא נרגע.

התפילה המשיכה כרגיל, כל אחד חזר לסידורו ולכוונותיו. אבל את המתח באוויר ניתן היה לחתוך בסכין. כולנו מתפללים עם האיש הזה במשך שנים. אנו מכירים אותו כאדם טוב, רגוע, כזה שמעולם לא נרשמו אירועים מיוחדים סביבו. היינו בהלם מוחלט. עצם זה שהוא מגיע באיחור ניכר לתפילה החשובה בשנה, זה עניין מפתיע לכשעצמו, אבל הצעקות חסרות השליטה שלו היו הלם עבור כולנו. ביום גדול כזה בו כולם נזהרים בבין אדם לחברו, הוא, ללא היסוס, השפיל והלבין את פניו של אדם שבסה"כ ישב לו במקום.

רגע של הבנה

יום הכיפורים עבר ובשבוע שהגיע אחריו שמנו לב שאותו אדם לא מגיע לתפילות. חשבנו אולי הוא נבוך ומתבייש במעשיו ולא נעים לו להראות את פניו בבית הכנסת.

בחג הסוכות, לאחר תפילת שחרית של החג הראשון, ערכתי קידוש גדול לכל משתתפי בית הכנסת, ישבנו כולנו בסוכה סביב השולחן, אוכלים, נהנים, מספרים את תוכניותינו לחול המועד הקרוב.

ופתאום הוא נכנס. מבויש, נבוך, נראה כאילו מבקש שתבלע אותו האדמה. הוא התקרב לשולחן, וכיחכח בגרונו כמי שרוצה להגיד דבר מה. הבטנו בו כולם,

במבט של כעס מלווה ברחמים. כעס על מה שהיה, על איך שהעז להתנהג, ורחמים על כך שהוא עומד כאן מול כולנו נבוך. ואז הוא החל לדבר "אני רוצה להתנצל עמוקות בפני משה, על כך שהלבנתי את פניו ביום הכיפורים. מי כמוכם יודעים שאיני אדם כזה כלל ועיקר. אתם מכירים אותי במשך שנים ויודעים שאני אדם רגוע, שלו ומעולם לא הרמתי את

קולי על אף אחד.

בערב ראש השנה גילו לי את המחלה. לאחר שבועיים של כאבים חזקים פניתי לרופא והוא שלח אותי לבדיקות. התוצאות לא הותירו מקום לספק. המצב שלי לא טוב, הרופאים הצערי דיי פסימיים. בערב יום הכיפורים הגיעה אבחנה נוספת גרועה מקודמה. בליל יום הכיפורים נשאיתי ער כל הלילה, סיימתי את ספר התהלים פעם אחר פעם ממרר בבכי ומתחנן לישועה. כנראה שלפנות בוקר נרדמתי על ספר התהלים ושנתי הייתה כל כך חזקה שפתחתי את עיניי בבהלה בשעה 10 בבוקר. כל הדרך לבית הכנסת דמינתי את הבושות שמחכות לי כשאכנס לפתח וכולם יביטו בי. ואז זה קרה, אתה משה, שלא באשמתך, ישבת במקומי במטרה לפנות לי אותו כשאני מגיע, ואני, לאחר לילה ללא שינה, בכי עצום וכאב לב שלא חוויתי מעולם, התפרצתי עליך.

אני יודע שדבר לא מצדיק את ההתנהגות שלי אך היה חשוב לי להסביר את מצבי ולהתנצל בפניך לפני כל המתפללים.

אני מצטער משה, מקווה שתסלח לי".

חיבקנו אותו, הבטחנו שנתפלל עליו וכבר באותו רגע חילקנו בינינו את התהלים כך שנסיים אותם באופן יומיומי לרפואתו, ניסנו לעודדו ש"ישועת ה' כהרה עין", ואין לנו ספק שהתפילות יעזרו, וגם הרגענו אותו שזה לגמרי מובן, ולסיום משה קם ונתן לו חיבוק חברי ואוהב והבטיח שהוא כמובן מוחל וסולח לו לחלוטין.

ואנחנו למדנו שיעור חשוב.

"לדון לכף זכות" לימדו אותנו חכמינו, וזה רלוונטי לכל דור, לכל תקופה ולכל אדם.

הרב מאיר כהן
רב קהילה
באור יהודה

דרך חדשה

אין דבר כזה מאוחר מדי

גם עכשיו

כתב רבינו יוסף חיים זיע"א: "וכל אדם צריך להזהר בזה כל ימיו, לטהר ולקדש עצמו בכל היכולת. כי הוא יסוד כל התורה, וכל עבודת האדם. כמבואר בזוהר הקדוש ובספרים הקדושים בהרבה מקומות. ואפילו אם עברו עליו כמה שנים כמה שעברו, יתחיל אימת שנזכר, לטהר ולקדש עצמו בכל היכולת. וזה יהיה גם כן תיקון על הקודם. הכל לפי גודל תשובתו והתקדשותו מכאן ואילך. וכפי מה שיראה הבורא יתברך הבוחן לבבות, ותעלומות סתרי כל חי". ברכת חיים (פ"ד אות יב').

אחים יקרים! צריכים לדעת שאף פעם לא מאוחר, כל רגע וכל זמן, הוא בחינת זמן תשובה. ולכן גם אם עברו ימים ושנים, אל יתיאש, חלילה, כי גם בנקודת הזמן הזו אפשר לשוב בתשובה, וללכת בדרך חדשה.

כל עוד הנר דולק

פעם אחת ישב רבי ישראל מסלנט זיע"א בביתו ולמד תורה. לפתע שמע רעשים מן החלון. וכשהציץ ראה שיש אור דלוק למטה, ומשם באים הרעשים. כשירד לבדוק את העניין, גילה לתדהמתו שיושב שם סנדלר ומתקן נעליים לאור הנר. וכששאל אותו רבי ישראל לפרש מעשיו בשעה כה מאוחרת ענה לו:

"כל זמן שהנר דולק אפשר לתקן את הנעליים" לא חבל לבזבז את הנר לשווא!?"

מששמע זאת רבי ישראל, קפץ משמחה, נישקו על ראשו, הלך אל בית המדרש, קיבץ את כל תלמידיו, ואמר להם. דעו שהיום למדתי מוסר גדול ביותר מהסנדלר באומרו "כל עוד הנר דולק אפשר לתקן את הנעליים". מששמעו אותו תלמידיו, לא הבינו ולא ירדו לעומק דעתו של הרב. ולכן הסביר להם רבי ישראל, שלמד מהסנדלר יסוד חשוב מאוד. שאם נכשל האדם, או ירד בעבודת ה' יתברך, וליבו נוקפו מה יהיה איתו? צריך לדעת "כל עוד הנר דולק אפשר לתקן"

הרב רפאל אוחיון
רב קהילת "משכנות התורה"
מרצה ומטפל

אומנות האהבה

מדרגות של כפרה

"אני סולח לך" - שלוש מילים שיכולות להציל זוגיות או להרוס אותה לגמרי. יום כיפור מלמד אותנו שלא כל סליחה זהה. חז"ל במסכת יומא מגלים מערכת מדויקת של ארבע מדרגות כפרה: עבר על מצוות עשה - מיד מוחלין לו. על לאו - תשובה תולה ויום הכיפורים מכפר. על לאו שיש בו כרת - תשובה ויום הכיפורים תולים והייסורים מכפרים. חילול השם - רק המוות מכפר.

לפי גודל הפגיעה, נקבע עומק התיקון הנדרש לאדם

למה הקב"ה לא סולח על הכל באותה צורה? כי גודל הפגיעה קובע את עומק התיקון הנדרש.

אותו עיקרון חיוני בזוגיות.

כשהבעל שוכח להביא משהו מהחנות - זה כמו מצוות עשה.

אמר "סליחה", נסלח מיד. אין טעם לגרור את זה.

אבל כשהוא מדבר אליה בחוסר כבוד או מזלזל בה - זה כמו לאו.

כאן צריך תשובה אמיתית: להבין מה היה לא בסדר, להתחרט, ולהחליט שלא לחזור על זה.

ורק אז, עם הזמן, מגיעה הסליחה המלאה.

כשיש הפרת אמון או דברים גדולים שחיי הזוגיות תלויים בהם - זה כמו לאו שיש בו כרת.

כאן לא מספיק תשובה וזמן. צריך גם "יסורים" - מאמץ מתמשך להוכיח שהשינוי אמיתי.

ויש דברים שפוגעים בכבוד של בן או בת הזוג, שזה הנשמה שלהם - וזה כמו חילול השם. את זה הכי קשה לתקן.

הבעיה שרוב הזוגות לא מבחינים בין המדרגות. הם מצפים שתסלח על בגידה כמו על שיכחה קטנה. או עושים דרמה על דבר קטן כאילו זה הרס הכל.

התורה מלמדת אותנו: תנו לכל פגיעה את התהליך שמגיע לה.

המקום שיהפוך להיות הבית הרוחני שלך

בוא והצטרף לישיבת "יגל לבי"
בראשות הגאון הרב יגאל כהן שליט"א
ישיבה חמה ואוהבת המיועדת לבעלי
תשובה ומתחזקים בגילאי 20-27

אהבת ישראל
מכל הלב

עבודת המידות
מעצימה

לימוד תורה
ברמה גבוהה

להצטרפות < 055-6888040

מדי שבת

הרב אחיה עובדיה

מתוך ספרו של
מרן ראש הישיבה
רבנו מאיר מאזוז צוק"ל

שבת שובה

השבת נקראת שבת שובה. "שובה ישראל עד ה' אלקיך כי כשלת בעוונך" (הושע יד, ב). יש "כי" שפירושה אף על פי, שובה ישראל עד ה' אלקיך - אף על פי שכשלת בעוונך, בכל זאת התשובה מתקבלת.

יש סיפור על בחור שההורים שלו התחזקו בארגון "ערכים" והוא יצא מהדרך, היה אוכל טרף, ומדליק להורים שלו את החשמל בשבת. ההורים שלו אמרו לרב אריה שכטר שידבר איתו. הרב שכטר אמר לו שילך לדרשה של הרב יגן שהיה מחזיר בתשובה, הלך לדרשה שלו ואחר כך דיבר איתו, והבחור הזה אמר לו: אני מאמין בבורא עולם ובתורה, אבל אני לא מאמין שאני יכול לעשות תשובה, ירדתי לתהומות ולא יעזור לי לעשות תשובה. מה התהומות? ביום כיפור הלכתי לכותל המערבי, הייתי שם בצד ועישנתי סיגריה. הרב יגן אמר לו: אדרבא

ירדתי לתהומות ולא יעזור לי לעשות תשובה

דוקא מתוך התהומות התשובה שלך תתקבל, ולא רק זה, גם העוונות שלך יהפכו לזכויות, הגמרא אומרת (יומא דף פו ע"ב) שמי שעושה תשובה העוונות שלו נהפכים לזכויות אם זו תשובה מאהבה, והוא הראה לו את זה בגמרא, והבחור קיבל את הדברים וחזר בתשובה.

ביום כיפור אומרים את הפיוטים שהם כתובים מעומק הלב. אתה רואה את היופי שבהם, ואחרי כיפור אומרים בערבית "והוא רחום יכפר עון", למה אומרים "והוא רחום" אחרי שכל העוונות התכפרו? אלא אומרים שמה שאנחנו אומרים "והוא רחום" זה על שלא האמנו שיום הכיפורים מכפר. אדם ידע ויאמין שיום כיפור מכפר על כל העוונות, רק צריך לשנות את הדרך, מי שהדרך שלו היתה לא טובה, ישנה את הדרך לכיוון הדרך הטובה, לדרך ימין. אי אפשר לשנות את הדרך בפעם אחת אבל לפחות לשנות כיוון, מי שהיה אחורה שילך בדרך הישרה, ויתפלל בכיפור. יש דרך של הרב שלום ארוש להגיד תודה על כל דבר - "אמרת תודה ונושעת", אבל אם צריך להתפלל ולבקש - מבקשים, ככה היה פעם. שאדם יתפלל בכיפור ויאמין שיום כיפור מכפר, ובזכות זה תהיה לנו שנה טובה.

הרב יעקב עמר
ראש ישיבת
'שלום רב' באשדוד

מפנקסו של מחנך

הצלקת שהביאה ישועה

השבת היא השבת הראשונה של השנה - ה'תשפ"ו. ידועים דברי חז"ל שניתן לתקן בשבת זו את כל שבתות השנה, ובפרט בחינוך ילדינו.

אין אנו צריכים לפרט במה להתחזק כל אחד יודע בדיוק במה הוא צריך להתחזק, באיזה נקודות הוא יכול לעזור לעצמו ולכלל ישראל, אבל כיון שחינוך הוא הנושא שלנו צריך לתת תשומת לב מיוחדת בשבת זו, ובעיקר לחנך בימים קדושים אלו לאמונת חכמים שבזכותה עתידין אנו להגאל.

ספר הרה"ג ר' יוסף חיים גבאי שליט"א מרבני נתניה.

היה בחור שהיתה לו 'צלקת' בפנים וזה היה ממש דוחה, הבחור היה משכמו ומעלה במידות טובות בלימוד התורה ביראת שמים ממש תפארת בחורים והדרם, ובשידוכים תמיד בבירורים מיד היו עונים חיובי, אבל בפגישה הראשונה תמיד ירדה ההצעה, כשהבחורה היתה באה לפגישה היא לא היתה מרוכזת כלל בגלל הצלקת המחרידה, וכך שידוך אחר שידוך ירד.

הבחור היה לו הרבה עוגמת נפש, חברים טובים ובני משפחה יעצו לו לעשות 'ניתוח פלסטי' ובכך תסתיים מסכת ייסוריו, הבחור פנה אל מרן רבנו חיים קנייבסקי זצ"ל ושאל אותו האם לעשות ניתוח פלסטי?

ענה לו הרב: לא! והבחור שאל מה יהיה בשידוכים? ענה לו הרב: בפעם הבאה שתבוא לפגישה תספר בפגישה, ממה נהיתה הצלקת, ותהיה לך ברכה והצלחה.

הבחור מקבל את דברי הרב בלא לערער, אחרי תקופה הציעו הצעה מאד טובה מכל הבחינות, ושוב המשפחה הייתה בחרדה גדולה לגבי מה שיהיה, הבחור יצא לפגישה, והנה הבחור שם לב שהבחורה כמו כל הבחורות מסתכלת על הצלקת ולא מרוכזת בשיחה, הבחור הרגיש לא נעים, ורצה לספר אבל לא כל כך הצליח, אבל חזקה עליו דבריו של מרן רבי חיים קנייבסקי זצ"ל, ואמר לה אני רוצה לספר לך ממה נהיתה לי הצלקת.

מספר הבחור שלפני כמה שנים הוא הלך לכותל המערבי, ובשער שכם היה ערבי עם סכין ורץ לעבר נערה יהודיה, הבחור מספר שהוא בכוחותיו הדלים לא היסס רץ לעבר הישמעאלי וקפץ עליו והתעמת איתו, הנערה ברחה וניצלה, אבל המחבל הצליח לגרום לו לסריטה נוראה שהיא הצלקת, ולבנתיים הגיעו כוחות ונטרלו את הישמעאלי.

הבחור שם לב שהבחורה רועדת כולה, אמר לה תירגעי הכל בסדר, אני חי, עברו שנים, והבחורה נרגעה ואמרה לו דע לך ש... אני הנערה.

וברוך ה' השידוך קם והתייצב, ונישאו באושר, וביקשה ממנו שהיא רוצה שישאיר את הצלקת כי זה האות כבוד שלה.

מי ששומע לחכמי ישראל ולא מחשבן זוכה לישועות גדולות, ולספר וללמד את ילדינו בענין זה עד למאד.

יש • מזל • לישראל

הרב אלדד נגרי

מנהל רוחני ישיבת "יגל ליבי"

כל הצעת עבודה או נישואין הם יחפשו וימצאו חסרונות. יש להם הססנות גדולה ולפני כל דבר מתלבטים ולא חותכים את העניין, פעמים שכועסים אך מהר מאוד מתרצים ואינם שומרים טינה.

וכיון שבני מזל זה מאוד חשוב להם שלום הבית ומצד שני הם מאוד רגישים שזה דבר שעלול לאתגר את שלום הבית, לכן נלמד ליצור כלים שמאוד יעזרו לשלום הבית.

לא פעם קורה בבתיים שאחד הצדדים מאתגר לאור צורת ההתנהלות של הצד השני, ובפרט כשזה קורה לא פעם אחת, וישר המחשבה שעולה היא, מה? עם זה אני אצטרך להתמודד כל החיים? ואז פעמים אפילו עולה מחשבה שאולי טעיתי בבחירה שלי באמת? והשאלה הנשאלת האם יש לתורה מה לומר בזה? ומדוע כל כך הרבה אנשים מגיעים לצומת הזה?

בשבוע הבא בעז"ה נלמד תשובה על השאלה.

חודש תשרי - מאזניים

חודש תשרי נכנס אלינו בקדושה וטהרה, ולחיים טובים ולשלום נכתב ונחתם כל עם ישראל. ויחד עם חודש זה נכנס מזל מאזניים שלא קשה לנחש את הקשר בין המזל לחודש.

יסוד מזל זה הוא יסוד הרוח.

בני מזל זה הם בעלי רגשות גדולים, וזה יכול להתבטא בין בני הזוג לתועלת שלום הבית, דבר שמאוד מאוד חשוב לבני המזל, אם הם יכוונו את הרגשות שלהם לעבודת ה', יוכלו להתעלות מאוד ולהתחזק בדרך ה', גם מתקשים בקבלת החלטות משמעותיות ומחפשים תמיד עצה.

בחודש זה יש כח תאווה גדול ולכן יוכלו בני המזל להרחיק נדוד בשביל תאוותיהם, פעמים שבני מזל זה יש להם הרבה ביקורת על דברים ששמעו או שקנו, מחפשים בו את החסרון, וכך גם לפני

**לחיות
באמונה**
הרבנית
מיטל דאודי
מרצה וסופרת

המשפט ששינה לי את החיים

לפני 10 שנים בערך, הייתי בדרכי הביתה, הראש טרוד בדאגות, השכל והלב תרים אחר תשובות במקביל, השכל מושך להיגיון, הלב מושך לרגש, ושניהם על גבול קצה היכולת שלהם, או כך לפחות זה הרגיש, ריקנות בלתי נסבלת בכל נימי גופי ונשמת. עמדתי ברמזור כשאני מקשיבה לדיסק של שיעורי תורה מפי הרב שלום ארוש שליט"א שנתנו לי מעט זמן קודם לכן. הדיסק רץ וחוזר על עצמו מס' ימים, אמנם שמעתי, אבל לא ממש הקשבתי. המחשבות שלי היו חזקות יותר מכל קול אודיו אחר. בעודי ממתינה לאור ירוק, משפט אחד מהשיעור המתנגן הצליח להתגב

לאוזניי: "אם אתה יודע שיש בורא לעולם ושהוא אוהב אותך, מה אתה דואג?". נשענתי אחורנית, הגוף המכווץ הפך רפוי ברגע וחיוך עלה על שפתיי... היה נראה כאילו במשפט אחד סידרו אצלי בראש דברים ששנים של ניסיונות לא הצליחו לסדר. הלכתי עם המשפט הזה שנים רבות, אך לא באמת הצלחתי ליישם ולהפנים מה עומד מאחוריו. לימים התחתנתי, הבאתי ילד לעולם והתגרשתי. זו הייתה תקופה לא פשוטה בלשון המעטה, האשמתי את כל העולם, תליתי את האשמה על כל בשר ודם שלקח איזשהו חלק בגירושין האלה... עדיין לא השכלתי להבין שהשם הוא זה שמניע את הכל. חשבתי שהבנתי את המשפט הזה, שמהדהד בראשי, אך לא, עדיין לא.

אז אם אני יודעת שיש בורא לעולם, ולא רק זה - הוא אבא

שלי והוא אוהב אותי ממש כאילו הייתי בתו היחידה, הכל ממנו, הכל שלו, הוא שולט בעולם, כל הכסף שקיים שייך לו, כל הנכסים, כל הילדים, כל דבר ודבר בעולם הזה - שלו, האם יש לי סיבה לדאגה? נשים שואלות אותי - כיצד את יכולה להגיד שמה שקורה לי זה הכי טוב בשבילי, אם מה שקרה לי זה דבר רע? אענה על השאלה הזאת במשל קצרצר: אבא רואה את הבן שלו הולך בדרך לא טובה, עושה מעשים שאינם ראויים כמו מסתובב עם ילדים שגונבים או מנבל את הפה, זוהי אינה הדרך שהוא חינך אותו ללכת לפיה...

מה יעשה? הוא יעניש אותו וינסה להוליך אותו בדרך שהכי טובה לו. הילד לא מבין למה אבא שלו מעניש אותו, הוא חושב שמה שהוא עושה זה הכי טוב בשבילו... מה שהוא לא מבין זה שאבא שלו אוהב אותו ורוצה שיהיה לו טוב ולכן לעיתים הוא נאלץ להעמיד אותו במקומו, כדי שבסופו של דבר יהיה לו את הכי טוב שבעולם! אז יבוא יום והילד עוד יודה לאבא שלו... כנ"ל לגבינו, יבוא יום ואנחנו נבין למה בדיוק הדבר ה"רע" שקרה לנו, קרה לטובתנו... יבוא יום ונגיד: "איזה מזל שזה קרה לי! אחרת לא הייתי מגיעה לאן שהגעתי" - האמיני לי, אחותי, השם רוצה את הכי טוב בשבילך, כי הוא כל כולו טוב, תסמכי עליו, הוא יצר אותך, הוא יודע מה הכי טוב בשבילך.

איזה מזל שזה קרה לי!

כמה פעמים כאבתן ובכיתן על זוגיות שהסתיימה ובסופו של דבר, כשכבר מצאתן מישהו אחר, מתאים יותר, אמרתן: "איזה מזל שזה נגמר... אחרת הייתי סובלת כל החיים במקום להיות עם האחד שבאמת מתאים לי" או שפיטרו אתכן ממקום עבודתכן, כעסתן, האשמתן, התלוננתן ובסופו של דבר מצאתן עבודה טובה יותר?

כשאומרים הכל לטובה - מתכוונים לזה בדיוק, את יכולה לתת לזמן להוכיח לך שמה שקרה לך - קרה לטובתך ואת יכולה באמת להאמין שיש בורא לעולם, שהוא טוב גמור, שהוא אבא שלך והוא אוהב אותך - ואז תפסיקי לדאוג, תישעני אחורה, שבי בנוח ותני לו לפתור לך את כל הבעיות.

התשובה גרמה לי להסתכל על העולם באופן חיובי, להסתכל על כל אדם ואדם כבנו של הבורא, הבנתי שאני לא יותר טובה מאף אדם עלי אדמות ולא משנה אם הוא מנכל"ל בחברת הייטק שמגלגל מיליונים או מקבץ נדבות ברחוב. הבנתי שכל אדם שמכעיס אותי או פוגע בי, הוא רק מקל בידיו של הבורא יתברך ושזה קרה רק כדי לכפר על עוון כלשהו או כדי לעזור לי לתקן את המידות שלי ולהוביל אותי למקום טוב יותר. כשמסתכלים ככה על החיים - מתחילים לקבל הכל באהבה, את הופכת להיות אדם שמח יותר, בריא יותר, שלי יותר.

אז האם הכל לטובה? חד משמעית - כן. אבל להרגיש את זה בכל רגע ורגע - זה כבר תלוי בך, תבחרי לראות את הדברים כך - וכך יהיה! הרי כשיש לך אבא שכל כולו טוב ומטיב, אחותי, מה את דואגת???

נשים בהלכה

הרב נריה ברבי
ראש "ענפים בהלכה"
*2381

חולה הנצרכת לשתות או לאכול לשיעורין - כיצד עושה זאת?

שיעור האכילה ביום הכיפורים לחיוב כרת הוא שיעור של ככותבת הגסה, ולכן נוהגים ליתן לחולה לאכול שיעור שלוש גרם. ובשתייה - הוא כמלוא לוגמיה, דהיינו כדי שתסלקנו לצד אחד מפיה ותיראה כמלוא לוגמיה.

ומשערים: הגדולה לפי גודלה והקטנה לפי קוטנה, ובאדם בינוני הוא ארבעים גרם. בין אכילה לאכילה תשהה תשע דקות, ונוהגים להחמיר ולהמתין עשר דקות בין אכילה לאכילה. ולתחילה גם בשתייה יש להמתין כמו באכילה, ובמקום צורך אפשר להקל בשתייה כדי שתיית רביעית לאדם בינוני [בערך 4-3 שניות].

ואם הרופאה אומרת שצריכה לאכול ולשתות כרגיל - מותר.

לאשת חיל

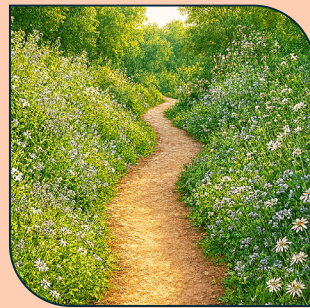
נופית משולם
מחברת הספר
"תוכו רצוף אהבה"

היום הקדוש והמכפר

איך היית מרגישה אם לא היית במקלחת שנה? כמה היית משלמת כדי להתקלח?

יום הכיפורים הוא כמו אמבטיה רותחת אחרי שנה בלי מקלחת, היית מוכנה לשים את כל הונך על אמבטיה חמה נעימה ומקרצפת... אז נכון, היא קצת תכאב כי צריך להוריד הרבה שכבות... אבל זה שווה? זה משמח, לא?

יום הכיפורים הינו היום השמח בשנה. אנחנו צריכות להיות שמחות על הזכות שהקב"ה עומד למחוק לנו את כל העוונות, זוהי זכות עצומה. זה לא קורה בכל יום. ה' יתברך בכבודו ובעצמו מוחק לנו את כל החטאים, אנחנו יוצאות מיום הכיפורים חדשות. אך כמובן שיש לכך תנאי, זה לא בכל מחיר, התנאי הוא - שנתחרט על העבר ונקבל לעתיד. נשתדל לעשות רק טוב, רק לשמח את ה'. נשתדל להבא להיות ילדות טובות יותר, צנועות יותר, מסתכלות

על בורא עולם בכל צעד ושואלות אותו האם הוא שמח ממה שאני עושה עכשיו... זו הדרך להתעלות מעלה מעלה. מתוך אהבה, מתוך הכרת הטוב. לא מתוך פחד.

הרבנית ורד סיאני תחי' אמרה שהקב"ה לא מצפה מאיתנו לעשות הכל בבת אחת, הוא לא מצפה שברגע תהי הכי צדיקה ותקיימי את כל המצוות שנוגעות אלייך - אלא זה תהליך, כמו קניית בית. כשאת קונה בית את לא משלמת בבת אחת 2 מיליון (במקרה הטוב), אלא שמה על החשבון סכום מסוים של כסף ולאט לאט משלמת את הכל.

אף אחד לא יגיד למוכר "אני אשתדל לשלם לך 2 מיליון", אין כזה דבר... אלא את מתחייבת לשלם את הכל. את רוצה מאוד והולכת לכיוון... כך תהליך התשובה. אנחנו שמות משהו על החשבון, אנחנו מראות את הרצון האמיתי שלנו להיות קרובות להשם... מקבלות קבלה, שמקשרת אותנו לבורא עולם, וכך הוא רואה את הרצון וההשתדלות האמיתית שלנו, ומוחשיב לנו כחזרה בתשובה שלמה.

הרי השם יתברך יודע מאיפה באנו, הוא יודע את הקשיים של הדור הזה, והוא מתחשב בכל. אבל כן רוצה לראות את הרצון, את תחילת הדרך. את הרמת העיניים למי שברא את העולם, תמיד. בלי להתבלבל. בהצלחה!

תאיר ארץ

שבת שובה

השבת הזו שבת מיוחדת, "שבת שובה". השם שלה נלקח מההפטרה הנקראת בשבת זו, בה קורא הנביא הושע: "שובה ישראל עד ה' אלוהיך!" שבת זו היא השבת הראשונה לאחר ראש השנה, ו"הכל הולך אחר הראשית" - כמו ההתחלה, ככה ייראה ההמשך, ולכן חשוב מאוד לענג ולפאר את השבת ומנגד גם להקפיד כראוי על הלכותיה. כך נזכה בעזרת ה' שיראו גם השבתות אחריה. שבת זו היא גם הכנה ליום הכיפורים הבא עלינו לטובה בעוד כמה ימים בעזרת ה'. כשיוצא לי לדבר על יום כיפור, לצערי אני שומעת מבנות שמחכות ש"הכיפור הזה יהיה מאחורינו כבר". טענות כמו: "תני לי לעבור את הצום הזה קודם", או "אין לי כוח לצום הזה" נשמעות... ואני מתכווצת. נכון שהצום מאוד מאתגר, ודאי כאשר יש ילדים. אבל איך אפשר שלא לחכות ליום הזה? זה יום שהוא מתנה! איך אפשר לא לחכות ליום שבו אנחנו כמלאכים של ממש? יום בו נגיע למדרגת קדושה גבוהה ומיוחדת,

הכי קרובה אליו יתברך... ביום הזה במידה ונעשה תשובה כראוי, נזכה ויימחלו לנו עוונותינו! זה יום מתנה מרחמי של ה'! השנה כולנו משנות את הגישה ומגיעות בזווית קצת שונה ליום הקדוש הזה... במקום לראות את היום הזה כ"עול" ורק לחכות לסמן 'וי' כשהוא עבר, חכי לו! צפי לו! תגידי תודה שיש לנו יום מיוחד שכזה לכפרת עוונות... ואל תשכחי, שהיום הזה מכפר על עבירות שבין אדם להקב"ה. על עבירות שבין אדם לחברו-אין יום הכיפורים מכפר... ולכן מוטלת עלינו החובה לפייס יהודי/ה שציערנו או פגענו בו. ובקשה לי אלייך: אל תרגישי צבועה! זה היצר שילחש לך באוזן: "רק ביום כיפור את נזכרת... צבועה!" אל תקשיבי לו בכלל. כמו שאני רואה את זה, כל השנה אנחנו צבועות... משחקות

במשחקים של אגו וכבוד, משחקים של לשון הרע וקנאה, רק יום אחד יש לנו להיות אמתיות באמת, פשוטות וטהורות כמו הנשמה שלנו. נצלי את הכח של הימים האלה ודאגי להיות "נקיה" גם כלפי הזולת. זה חשוב באותה מידה! לא מתאים להגיע ליום כיפור כשיש ילד/ה אחר/ת של הקב"ה שציערת... בהצלחה וגמר חתימה טובה!

שיעורים לימוד בקבוצות קטנות סיורים והרבה שמחה

עם הרה"ג הרב יגאל כהן שליט"א

יום דביעי - ראשון | כ"א - כ"ה חשוון | 12-16/11/25

שבת במז'בז'

הנה לאנשים אוהבים ללמוד
לפרטים התקשרו עכשיו
058-6338-444

יגל לנוער

חיזוק לנוער

הרב דוד פריוף ראש "מרכז התחברות" ר"ג

כונן מסוכן

כונן בכיר באחד מארגוני ההצלה, יצא שוב במסירות נפש לקריאות חירום נוספת. בעודו רכוב על האופנוע, כדי להציל חיים, קיבל דיווח שיש אירוע קריטי של סכנת חיים, ומיד התיישב על האופנוע, וסחט את דוושת הגז. כעבור כמה דקות מורטות עצבים של נסיעה, הוא נפגש באויב של כונני ההצלה רכובי האופנוע: "רמזור אדום"... אך מכיון שהוא יודע שכל שנייה קריטית, הוא החליט לעבור בזהירות באור אדום.

מיד לאחר שחצה את הצומת, הוא שומע קול בוקע מניידת משטרה: "אופנוע עצור בצד"... אך מכיון שמדובר בפיקוח נפש הוא אפילו לא חשב לעצור, על אף הסיכון העצמי הכרוך בכך, והוא המשיך לנסוע לכיון

הבית המזעיק, מבלי להתייחס להוראת השוטר.

כעבור דקה או שתיים הוא כבר הגיע, ונכנס לדירה עם הערכה מצילת החיים, וגילה לנגד עיניו יהודי מבוגר מחוסר הכרה שלוקה בדום לב.

הוא החל בפעולות ההחייאה כמו שהוא יודע, ובס"ד כעבור כמה דקות היהודי התעורר לחיים, אך כאן לפתע מידענו הכונן שומע מאחוריו זעקה מצמררת "אבא!!!" - הוא מסתובב ומגלה את השוטר במדים שדלק אחריו...

מתברר שהשוטר שרצה לעצור את המתנדב, החליט לדלוק אחריו ולעצור אותו בכל מחיר, והנה כשחשב שתפס את

המתנדב הסורר, התברר לו שהחולה הוא לא אחר מאשר אביו, ואילו היה המתנדב עוצר בזמן כ"כ קריטי לא היה קץ לצער ולייסורי הנפש של השוטר בידעו שבגיננו אביו קיפח את חייו.

הנה אנחנו קרובים מתמיד ליום המיוחד שנתן הבורא יתברך לעמו "יום הכיפורים". וידועה המשנה ביומא (ח, ז) "עבירות שבין אדם למקום, יום הכיפורים מכפר; שבינו לבין חברו - אין יום הכיפורים מכפר, עד שירצה את חברו".

וצריך להבין מדוע עבירות חמורות שמשבשות

והורסות כל חלקה טובה בעולמות הרוחניים עליהם יום הכיפורים מכפר, ואילו כאשר מדובר ביהודי ש"עקץ" את חברו בעשר אגורות, עוון גזל מקטרג בראש ואינו נמחל עד שיחזיר הגזלה או שירצה את חברו?

ההסבר נפלא: כל עם ישראל חצובים ממקור אחד. נשמה אחת, שהתפצלה לצורך תיקון חטא אדם הראשון שהכיל בזמן החטא את כל נשמות ישראל, מה שאומר שכל אחד מאיתנו הוא חלק מאדם הראשון.

ולכן כשאדם חוטא לבורא עולם הוא בעצם מתרחק מבורא עולם, ומטרת התשובה היא כשמה, "לשוב" - להתקרב לבורא עולם, ולכן כאשר אדם עשה חבלה גדולה ועצומה בעולמות העליונים בורא עולם ברוב אהבתו רחמיו וחסדיו, מוחל וסולח על אף ה"פוגרום והטרור" שעשה לו אותו היהודי.

אך כאשר החטא הוא גם כלפי חברו, אזי עד שלא ירצה את חברו, ישנו עדיין פירוד בין נשמות ישראל, ואין אפשרות שהם מתקדמים למטרת תיקון חטא אדם הראשון להיות בחזרה נשמה אחת, ולכן אין יום הכיפורים מכפר על עבירות של בין אדם לחברו מבלי שירצהו!

ולכן בורא עולם מדגיש לנו בתורתו הקדושה פעם אחר פעם לאהוב את החבר, לא לשנוא, לא להציק ולא להזיק, כי אם אתה חלילה פוגע בחברך, פגעת בעצם בעצמך! ואם עשית לו טוב, עשית טוב לעצמך!

לשמור על החיבור

שבת שלום ומבורך אחים אהובים שלי!

במשנה בפרקי אבות (א, ה) כתוב: "כל המרבה שיחה עם האשה גורם רעה לעצמו, ובוטל מדברי תורה, וסופו יורש גיהנום".

חז"ל מלמדים אותנו כאן על החשיבות של שמירה על הגבולות - בפרט בדיבור ובקשרים שאינם ראויים.

אמנם מדובר כאן על שיחה עם אשה זרה, אבל הרעיון הזה עמוק ורחב הרבה יותר:

כל דבר שמרחיק אותנו מבורא עולם - שיחות ריקות, לשון הרע, בדיחות לא נקיות, או כל תוכן

הרב יהונתן פרטוש רב מדרשיית "ענפים" בני ברק

שמנתק אותנו מהמטרה שלנו - מוביל אותנו לאיבוד הדרך, לביטול תורה, ולריחוק פנימי. לקראת יום הכיפורים, היום הכי קדוש בשנה, זה הזמן לחשב מסלול מחדש. האם השתמשנו נכון בכח הדיבור שלנו השנה? האם המילים שלנו בנו - או הרסו? אבא שבשמיים קורא לנו: "שובו אליי - ואשוב אליכם". הוא לא מחפש אותנו מושלמים - הוא רוצה אותנו קרובים. בואו נשוב אליו באמת, ננקה את הדיבור, ונחזיר את הנשמה למקום הטבעי שלה - קרוב לאור.

שבת שלום ותשובה שלמה!

טסט לבגרות הרב אברהם יצחק מחבר הספר "בכל לבי דרשתיך" רגישות לזולת

רבי שלמה זלמן אויערבך זצ"ל היה גאון בתורה ופוסק הלכה מפורסם, אולם גדלותו לא נמדדה רק בקשר העמוק עם בורא העולם אלא אף, ובעיקר, ברגישותו לזולת וביחסו האישי לסובבים אותו.

כאשר חלתה אשת הרב את חוליה האחרון, היא הובהלה לבית החולים, שם מצבה הידרדר עד שנפטרה. הרב היה כאוב מאוד על פטירתה של אשתו המסורה.

כשירד הרב מהקומות העליונות של בית החולים, פגש אותו אחד מתלמידיו, שלא ידע עדיין על פטירת הרבנית, הוא שש לקראתו ובישר בהתרגשות: "כבוד הרב, מגיע לי מזל-טוב, נולדה לי בת ראשונה!"

בין רגע לבש הרב פני צוהל ואיחל לאב הטרי בלבביות: "מזל-טוב, מזל-טוב". הרב שאל בשלום היולדת ובתם היולדה, והתעניין לאן תשוב היולדת לאחר שחוררה מבית החולים.

"הביתה" השיב האב הטרי, והוסיף בבדיחותא: "אל הבלגן שיצטרב בימים שהיא תיעדר מהבית..."

הרב הסביר לתלמידו על חשיבותה של מנוחת היולדת, ולאחר מכן נפרד ממנו לשלום.

מאוחר יותר עבר כרוז ברחבי העיר ומירר את לבבות השומעים בבשורה הנוראה. גם האברך הצעיר, אבי הבת, שמע את הכרוז ונחרד: היתכן שהעז לשתף את הרב בשמחתו בשעה שמתו מוטל לפניו?

באחד מימי השבעה הגיע האב לנחם את הרב, ובתחנונים ביקש את סליחתו על שהטריחו בדברים בשעה שלבו היה אבל על פטירת אשתו הרבנית.

הרב ליטפו במבטו ואמר: "פטירת אשתי היא צרתי הפרטית, ומה זו אשמתיך בזמן שנולדה לך בת בשעה טובה?! בעייתו הפרטית של אדם אינה צריכה להעיב על שמחתו של הזולת!". עד כדי כך הייתה גדולה רגישותו לזולת, שאפילו בשעת אבלו עסק בעידודו וניחומו של אדם. ואב פטירת הרבנית, נזכיר את התבטאותו הנדירה של הרב על קברה הטרי.

נהוג לבקש את סליחתו של הנפטר בשעת קבורתו. וכך כשנקברה הרבנית נעמד הרב על קברה הטרי ואמר: "רעייתי, אינני צריך לבקש את סליחתך היות ומעולם לא פגעת בך!"

מי יעז להתבטא כך אם לא אדם שכבוד הזולת היה הדיבר האחד עשר בחייו.

כדי לחזק הרגישות לזולת בלבנו, נתחיל ביישום דברי התנא: "וְהָיָה מִקְבָּל אֶת כָּל הָאָדָם בְּסֵבֶר פָּנִים יְפוֹת" (אבות א, טו). מסביר ה"מאירי": "כלומר, שאפילו לא היה לך שמוך בכך, הראה את עצמך לפניו כשמוח על ביאתו - עד שיהא סובר עליך שיהיו פניך מצהיבות לשמחתך על ביאתו".

נגלה חיבה זה לזה ושמחה זה כלפי זה, ואחרי הפעולות יימשכו הלבבות שנוכח לאהוב באמת.

קרוב רחוק הרב שמעון מאמון מדור ייחודי לנוער המתקרב

העקשן הוא המנצח

כל אחד מאיתנו החליט מספר פעמים בחייו להתקרב יותר לבורא עולם ולדרך התורה הקדושה. לכל אחד הניסיונות האישיים שלו, הסביבה המאתגרת שלו, אך הרצון אצל רובנו קיים.

השאלה המתבקשת היא: אם אנחנו באמת רוצים להתקרב - היכן נמצא המכשול המרכזי המונע מאיתנו באמת להתקרב, להתגבר על היצר ולעשות את רצונו של מלך מלכי המלכים?

לפני מספר ימים קיבלתי שיחת טלפון מבחור צעיר, שמהיכרות שלי איתו אני יודע על רצונו הטהור להתרחק ממעשים לא טובים ולהתקרב לבורא עולם. והנה הוא מספר לי, על סף דמעות של ממש, על תחושה קשה שמציקה לו. הוא אומר "אני באמת רוצה, באמת נלחם - אבל אני לא מצליח למנוע את הירידות ברוחניות. בסופו של דבר, במבט לאחור, אני מסכם תקופה של רצון והשתדלות - אך הנפילות עדיין קיימות".

קוראים יקרים,

תיאור המצב ששמעתי באותה שיחה אינו המצב האישי בלבד של אותו בחור. בקרב בני נוער רבים נדלק הרצון להכיר יותר את בורא עולם, ואכן - במסירות נפש גדולה - הם עושים צעדים גדולים ועצומים כדי להקפיד על אורח חיים יהודי תקין. אך מה שמוריד להם את המוטיבציה והרצון להמשיך בדרך הטובה, זו ההתבוננות בנפילות ובירידות שקורות בדרך.

את הפתרון לתחושה זו מתאר רבנו הקדוש, רבי נחמן מברסלב זיע"א. הבה נתבונן יחד במילים המיוחדות וטהורות שכתב:

"צריך להיות עקשן גדול בעבודת ה', והבן הדבר היטב, כי על כל אדם שרוצה להיכנס בעבודת השם, ואפילו הקטן שבקטנים - בהכרח שיעבור עליו עליות וירידות בלי מספר, וכמה מיני נפילות והשלכות. כי לפעמים יש שמפילין אחד בכוונה מעבודת השם. ועל כל זה צריכין התחזקות גדול בלי שיעור, וכמה פעמים הוא צריך להתחזק ולהתאחז עצמו רק בדרך עקשנות, וצריכין עקשנות גדול מאד מאד בזה, וזכור דבר זה היטב - כי תצטרך לזה מאד".

וביאור דברים: אם אתה רוצה להיכנס לדרך של עבודת ה', אתה חייב לדעת שני דברים:

א. אתה חייב להיות בעל עקשנות חזקה.

ב. אתה חייב לזכור שלמרות כל הרצון שלך - בהכרח יעברו עליך עליות, ירידות ונפילות, עד כדי כך שלפעמים מן השמיים מפילים אותך בנפילה עוצמתית - רק בכדי שתגלה נאמנות ועקשנות לבורא עולם, ותקום ותתקרב אליו מחדש.

מילים אלו - מעודדות ומחזקות ביותר, ומעניקות לנו כח להמשיך במלחמת החיים: מלחמת היצר הרע.

נמשיך לרוץ קדימה, בעקשנות חזקה, להתקרב עוד ועוד לאבא שבשמיים - ונזכור: אותן נפילות הן חלק מהדרך.

שבת שלום ומבורך.

נראה אותך דויד

האם יש דרך להגן על כלי שלא
יוכל להטמא בשום צורה?

הילד/ה הזוכה

יאיר סרוסי
מחזור הגלילית

תשובה מפרשת דברים
דוד המלך

יודעים את התשובה?

שלחו לנו לכתובת המייל
ואולי תזכו בפרס

anafeamalon@gmail.com

פרשת שבוע אורח

פרשת וילך / יום הכיפורים

היה פעם ילד שאהב מאוד לצייר. יום אחד הוא צייר ציור יפה לאמא, אבל בטעות נפל לו טיפת צבע שחור על האמצע והרס את הכל. הילד בכה: "עכשיו הציור מקולקל לתמיד" אבל האמא חייכה ואמרה: "תראה איך אני הופכת את הטעות לדבר הכי יפה בציור".

היא לקחה מכחול וציירה סביב הכתם פרח מקסים! פתאום הכתם השחור הפך למרכז הפרח, והציור נהיה עוד יותר יפה. זה בדיוק מה שקורה עם הטעויות שלנו!

בפרשת וילך, משה רבינו מכין את עם ישראל לפני שהוא עוזב אותם. הוא יודע שלפעמים הם יעשו טעויות, אבל הוא אומר להם דבר מדהים: "חזק ואמץ!" - אל תפחדו, כי תמיד אפשר לתקן! ואז מגיע יום הכיפורים - היום הכי מיוחד בשנה לתיקון.

זה כמו שהקדוש ברוך הוא נותן לנו מכחול קסם שיכול לתקן כל טעות ולהפוך אותה למשהו יפה. הוא אומר לנו: "ילדים יקרים, בואו תספרו לי על הדברים שאתם מצטערים עליהם, ואני אעזור לכם לתקן." בדיוק כמו האמא שהפכה את הכתם לפרח יפה, הקדוש ברוך הוא לוקח את כל הטעויות שלנו ומראה לנו איך להפוך אותן לדברים טובים. ילדים יקרים, הקדוש ברוך הוא יודע שילדים עושים טעויות - זה בסדר גמור! הוא רק רוצה שנלמד מהן. ביום הכיפורים אנחנו אומרים: "סליחה על הפעמים שלא שמעתי לאמא, שהייתי לא נחמד לחבר, או שלא אמרתי את האמת".

אני מבקש סליחה

בארוחת הערב המשפחתית בבית של יגל וליבי קפץ הנושא של "סליחה"...

יגל שאל את ליבי: מה זה "סליחה"?

ליבי: אסביר לך, קודם כל סליחה לא אומרים, אלא 'מבקשים'!!!

כמו שאנו מבקשים מאבא ואמא ארטיק, או להזמין חבר/ה הביתה, כך אנחנו צריכים לבקש סליחה ממי שפגענו, גם אם זה בלי כוונה, צריך לבקש באותה צורה, כי כך מבקשים סליחה מ-הלל... ואת זה ה' יתברך הכי אוהב, וזו מצוה יקרה מאוד, שעליה רבי עקיבא אמר "ואהבת לרעך כמוך זה כלל גדול בתורה".

יגל: וואו, עכשיו אני מבין מה זה לבקש סליחה באמת.

וכעת ילדים בואו נשמח את ה' הטוב, ונבקש מכל ה-❤ סליחה, בשביל ה', בשבילנו ובשביל עם ישראל. מחכים לראותכם שוב להתראות...

והקדוש ברוך הוא עונה: "אני סולח לך! עכשיו בואו ננסה יחד להיות טובים יותר."

הוא מלמד אותנו כשעושים טעות - לא בורחים ולא מתביישים, אלא אומרים "סליחה" ומנסים לתקן. זה הופך אותנו לילדים חזקים ואמיצים, בדיוק כמו שאמר משה.

ביום הכיפורים הקדוש ברוך הוא נותן לנו: לב נקי, התחלה חדשה, כוח לעשות טוב, ושנה מלאה בברכות! שבת שלום וגמר חתימה טובה!

מצאו 10 הצאים

מרה

הפסוק למסעך שבועה

הילד/ה הזוכה
אברהם בן דוד
מכוכב יעקב

תשובה מפרשת דברים:

"וְהָיָה אֵלֶיכֶם הָרֶבֶךְ אֲתָכֶם
וְהָיָה הַיּוֹם כְּיוֹכָבִי הַשְּׁמַיִם לְרֹב"

יודעים את התשובה

שלחו לנו לכתובת המייל ואולי תזכו בפרס
anafeamalon@gmail.com

האיש חזר לבית החולים מעט מאוחר. "זהו? חשבתי שאקבל ברכה מיוחדת לרפואה..." אך לא עבר זמן רב, ובדיקות הדם החדשות הגיעו:

החידק - איננו. "אתה בריא לחלוטין", אמרו הרופאים.

ילדים חכמים, מסיפור זה אנו למדים על כוחם של גדולי ישראל, אשר יכלו לצפות ולראות למרחוק, ובכח ברכתם - קורים ניסים גדולים ועצומים מאוד.

שבת שלום ומבורך

סיפורי צדיקים

ביקור חולים? ביקור בריאים!

יהודי יקר, שאינו חש בטוב תקופה ארוכה, נסע אל בית החולים בתקווה למצוא פתרון למצבו.

מצבו הרפואי היה קשה - לאחר שורת בדיקות גילו הרופאים כי חידק נדיר ואלים התיישב בכבד שלו, והוא נדרש לאשפוז מיידי תחת השגחה קפדנית.

לאחר מספר שעות, אחד מחבריו הגיע לבקרו - פניו של החולה אורו.

תוך כדי שיחה, הפתיע את חברו בבקשה מיוחדת:

"אתה מקורב לרב יורם אברגל, נכון? אולי תוכל לבקש ממנו שיבוא לבקר אותי? אין לי אפשרות לצאת מהמחלקה, והפגישה איתו תחזק אותי מאוד."

לא חלף זמן רב, וכבר היה החבר בדרכו לנתיבות.

הוא סיפר לרב על מצבו של האיש ובירר אם הרב יוכל להגיע לבית החולים.

הרב הקשיב בקשב מלא, ואז השיב בפשטות:

"לבית החולים אני לא נכנס. אבל אם הוא יוכל להגיע לצומת הקרובה לבית החולים - אפגוש אותו שם."

החבר מסר את הדברים לחולה, שהתרגש עד עמקי נשמתו.

למרות חולשתו הגדולה, אסף את שארית כוחותיו, התלבש ויצא מבית החולים בדרכו לאותה צומת.

כעבור זמן קצר, הגיע הרב. הרכב עצר, הדלת נפתחה, הרב יצא לרגע, הביט בו - ושב פנימה.

החבר עמד בצד, נבוך ומבולבל מאוד.

מה יאמר עכשיו לאותו יהודי?

הוא בקושי הצליח לצאת מהמיטה, כל כך ציפה לרגע הזה - וכך זה נגמר?

החבר ניגש לרב וביקש בזווית:

"אולי הרב יאמר לו לפחות כמה מילים?"

הרב השיב בשקט: "אין צורך. הכול בסדר. אבל לכבודך - אדבר איתו."

הרב יצא שוב, התעניין בשלום המשפחה, שוחח עמו מעט - מבלי להזכיר כלל את מטרת הפגישה - ואז נפרד ממנו.

נפלאות הבריאה

שמואל קוריב

אי, מדונה עקצת אותי!

למדונות יש זרעות דקיקות עם תאים צורכים. התאים האלה משחררים רעל קטן שמשתק יצורים זעירים. כך הן צודות ונשמרות.

אם אדם נוגע במדונה בטעות - היא חושבת שזה אויב, ומפעילה את הצריכה. אבל היא לא מתכננת לפגוע - היא פשוט מגיבה כדי לשמור על עצמה. אם מדונה צורכת - חשוב לא לשתף במים מתוקים, אלא רק במים מלוחים (מי ים). ואז כדאי לפנות למציל או רופא. יש מדונות שצורכות בעדינות, ויש שגורמות כאב ממש. מעניין לדעת שיש גם מדונות שאינן צורכות כלל.

המדונות הגדולות ביותר מגיעות לאורך של יותר משנים עשר מטר, והקטנות - בגודל של צפורן בלבד!

גם מדונות בתפריט!

ריבון חיות לבדן, אבל יש כאלה שמצטופפות בקבוצות ענק. הן מזונות מיצורים קטנים ולעתים ממדונות אחרות. צפי ים אוהבים מאוד לאכול מדונות - וכך נשמר האזון בטבע.

כשאנחנו פוגשים מדונה - נזכר שגם בתוך הים, ה' ברא יצורים מדויקים ומורכבים, בלי שנצטרך להבין הכל.

כל דבר בעולם הוא חלק מתכנית עליונה, גם מדונה שקופה וצופה, מעידה על גדולתו של ה' יתברך!

המדונה

היום נגלה יחד יצור מיוחד ומפלא - המדונה!

פשה' ברא את העולם, הוא מלא את הים ביצורים נפלאים.

אחד מהם הוא היצור השקוף הזה, שאין לו מוח, אין לו לב, אין לו עצמות - ובכל זאת הוא חי, נע, שורר, צד ונשמר.

פלא עצום שמראה את חכמת הבורא!

פנס קטן בים הגדול

המדונה היא פעל חיים שחי במים, ולרב נעה עם הזרמים והגלים, לא כמו דגים שבוחרים כוון. היא נעה בעזרת תנועות קצביות של הגוף, בלי סנפירים או זנב.

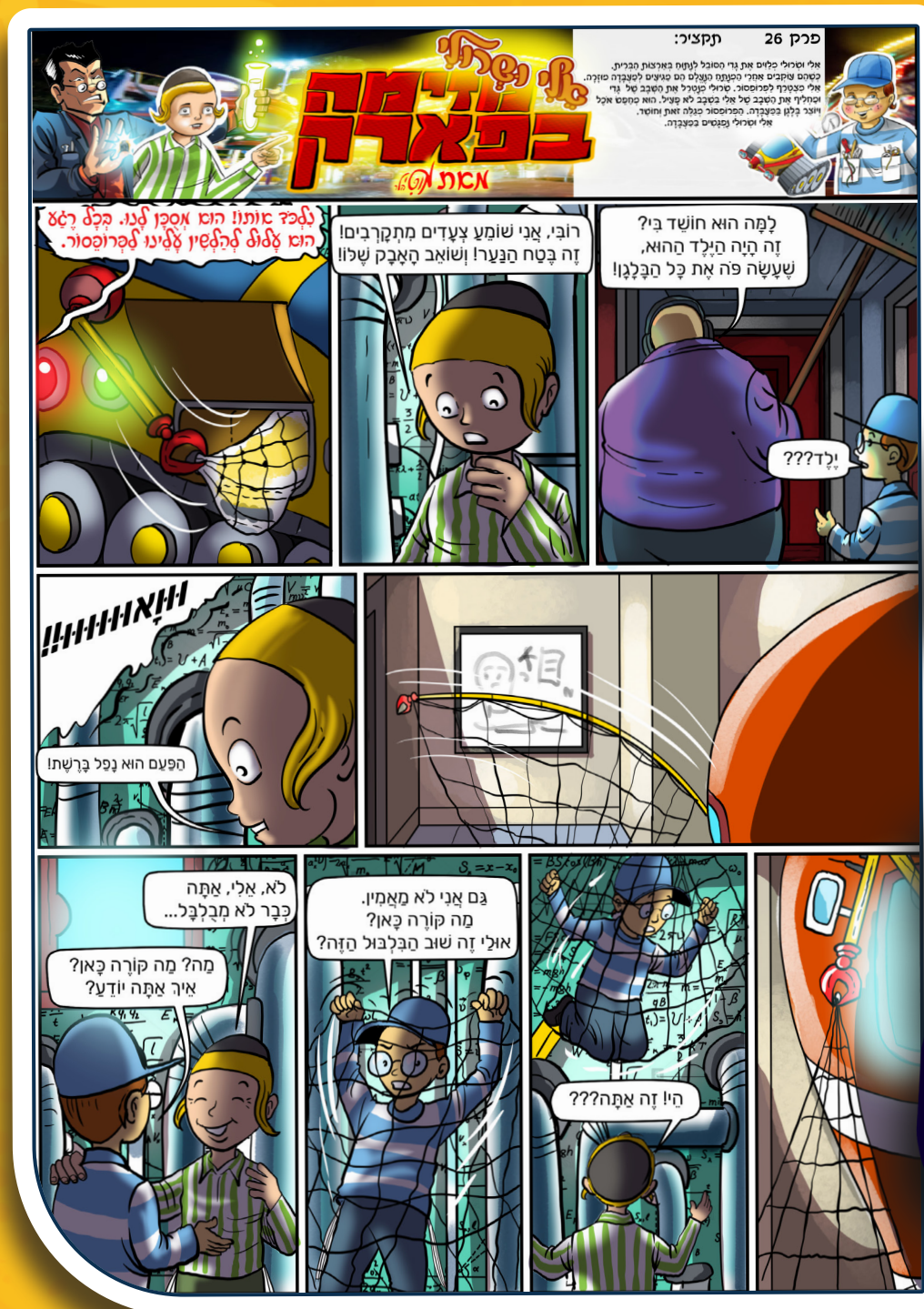
המדונות עשויות מתשעים ותחמשה אחוזים מים - כמעט לגמרי נוזל.

הן נראות שקופות, אבל יש גם צבעוניות - סגולות, כחולות, ורודות או כתומות.

יש מדונות שזוהרות בחשך - הן יוצרות אור בגופן, כמו פנס קטן. חוקרים משתמשים באור הזה למחקר רפואי וגלגלי תהליכים בגוף האדם.

יש להן עינים פשוטות שמבחינות באור ובצל, אבל אין להן מוח. ובכל זאת - הן פועלות בדיק ובצלעות, בזכות התכנות האלוהי שטבוע בהן.

סקה

שאלה:
איך קיר כועס מדבר?
תשובה:
בטון מאיים.

החומר נגד יתושים שקינתי לא עובד.
נראה לי שעקצו אותי!

איזה מקום הכי מצחיק בעולם?
צפון קורע!!!

ניתן לקבל את העלון במייל: anafeam3@gmail.com

ניהול: עוז כהן | עורך לשוני: אביתר הלל | הפצה: ישראל בדרה | עימוד ועיצוב: עינב בשארי

להקדשת העלון חייגו > 03-8000770

לעילוי נשמת
מרים בת צלאל מתנה

לעילוי נשמת
עוזאד עובדיה בן חסאן יפת

להצלחת
שמואל בן פינינה

לעילוי נשמת
אסתר בת חנום ועזריה

נר תמיד
לע"נ ר' מנשה בן רחל ז"ל
ולע"נ שושנה מהין בת זיוה ע"ה